

To
b jatowańe togo
Kneša,

hukłazone

pšehes rošhuzowańa a hulizowańa

wot

M. Geißlera,
farara.

W | K 8°

131

štego pšcheložytk Šh. Schwela,

Do
b jatowanje togo
Anesa,

huklajone

psches roshuzowana a hulizowana

wot

M. Geißlera,

farara,

W. K. 8° 1/31

Do serstego pscheložyk Ch. Schwela.

Saspomnjesche.

Jadno tych nejwětschych pšchawow, kotrež Bog tym złowekam dał jo, a kotrež teke kuždemu pšchifasane hordujo, jo to bjatowańe. Pšches tošame nehordujo nam jano pšchiwđane, až šmejomy k Bogu poweđasch, my možomy še teke k nomu pšchibližasch; a dokulž Bog, ku kotaremuž my bjatujomy, to šwětlo jo, a to žyweńe a ta šbožnosć, ga jo to k Bogu-pšchibližanje rowno tať wele, ako k šwětlu, k žyweńu a k šbožnosći pšchisch. We bjatowańu nejmo nam jano možno, k Bogu še modlišch a jogo chwališch, zož južo šbožnosć jo a zož my jomu welgi winowate šmy, ale pšches tošame možomy my teke šchytno wot njogo dostašch, zož my k našchomu zašnemu a niuernemu strowju poderbimy, ako gnadu, woda- wańe, měr a to nebjo šame.

Kať trebne to bjatowańe jo, možo še se wšchafich šłow šwěteg pišma a se wšchafich tšchojeńow wižesch, zož pať wot welich luži hušnate nehordujo. Bog zo, až my bjatowasch dejmy, won jo to pšchifasał, ako won zašcho: „Pšchošćežo, ga bužo wam dane.“ (Matth. 7, 7). Ten kněz Jesus huzascho šwoje hušniki bjatowasch, pšcheto „won šgroni jim pšchirownosć wot togo, až še pšcheze bžes wostuženja dej modlišch.“ (Luc. 18, 1—8.)

Tejerownosczi napominaju te poŝly, aby nej-
perweј ſe ſtanula pſchoŝba, modleńe, ſapſchoŝba,
a. t. d. (2. Tim. 2, 1—8), a wabe naŝ paŝ
jano k bjatowanu. (Eph. 6, 8. — 1. Theſſ. 5, 17).
Dere tym, kenz ja takim wabenim Bozym zhye;
heda tym, kenz jo ſkomuže. Pſcheto Bog buzo
ſchynnych tych ſuziſch, kenz nebjatuju.

Uko napominanie k bjatowanu mamy my dalej
tu predkbildu Jeſuŝa, tog ſyna Božego, „kotaryž
we tych dniach ſwojogo ſchela hoboј pſchoŝby a
modleńe ſ moznym ſchikom a ſełdsami jo hoprował
tomu, kenz jomu wot ſnierſchi možaſcho pomogaſch.“
(Ebr. 5, 7). Teke ſchynne proſejty a poŝly, te
ſſcharowne ſnanki a reformatory, kaž tež ſchynne žiſchi
Bože a ta zela mańnych ſbožne ſamrětych, ſu a
bėchu luže tog bjatowańa. Togodla nej to bja-
towańe žedna ſromota, ale nězo welgi zeſnego;
daži ten grěſchny ſwět jo ſanizujio, pſched Bogom
jo wono huŝoko žaržane. To bjatowańe jo teke
nězo gluznězhynezego; tomu bjatujuzemu nebrachujio
niž, zož jomu trebne jo, pſcheto we bjatowanu ma
won pſchiſtupeńe k tomu ſtolu a k tej hutſchobe
Božej.

To bjatowańe nej žedna ſchěžkoſcž, ale lutna
lažkoſcž, nejio jano naſcha ſluſchnoſcž, ale naſcho
ſbožne pſchawo, kotrež te ſgubjone we heli namaju.
Tym ſbožnym jo to bjatowańe k nebju tu drogu
poſaſało. — Teke naſcha nuſa, naſcha potrebnocž
ja teju gnadu Božej dežała kuždego k bjatowanu
nuſtaſch. Uko grěſchniki ſmy my ſpod Bozym

gniwom a bmy jogo niuernu schtrofu saßlužyli;
zomyli my nêto, aby Bog nam swoju gnadu saßej
hopokasał, naß humogt a hußbožnik, ga derbimy
my jogo, kaž ten zolnar we templu, wo to pšchoßyšch.

A bjatowanu dej naß woßebye gonisch to
wêste hußknyfchaie, kotrež nam we Božnych
slubenach hordujo hobwêsczone. „Pšchoßczo, — groni
ten knês —, ga bužo wam dane!“ „A wołaj ſe
ku mîno we tej nuſy, ga zu ja ſchi humož a ty
dejſch mē zeſczyšch.“ Pſ. 50, 15. Jeſ. 65, 24.

Dokulž pať my ako ſemiſke žloweſi k ſchytnomu
pobožnemu ſelepe bmy, a togodla teſe k bjatowanu
negodne, a niewemy, zo my bjatowaſch dejmy a kať
ſe ſluſcha, ga pšchizo nam ten knês Jeſus na po-
možy a huzy naß bjatowaſch, kaž won ſwoje huť-
niki huzafcho, wetom ako won jim ten Woſchznaß
predkronafcho, kotryž teſe naſcho bjatowaie byſch dej.

Pšchawe maju te, kenž groie, až ten Woſchznaß
jo to bjatowaie ſchych bjatowanow a ſejo žedno
tať rêdne, ať toſame; we ſwojej krotkoſczi hobpſchi-
mejo wono glich ſchytno, wono jo ſa wſchytna meſta, ſa
wſchytna zaſy a ſa wſchytna luže to nejgodnejſche bja-
towaie. Kaž wono nam groni, zo my pšchoßyšch dejmy,
tať huzy wono teſe, kať my bjatowaſch dejmy, roſmej:
We mēnu Jeſuſa, pšcheſ kotaregož Bog nam ten
lubujužy woſchz jo; my dejmy bjatowaſch we wêre,
hutſchobne, we duchu a wernoſczi, a dejmy Bogu
tu zeſcz daſch, groneze: „Twojo mē buži hußwê-
ſchone;“ ako žiſchi dejmy ponižne k Bogu pſchiſch
a groniſch: „Woſchz wot naß“ ſchytnych!

Lezrownož ten Wofchznaß to nejpołnejše a nejlepše fchych bjatowanow jo, kotrež my pschezej a pschezej sašej Bogu předžaržasch dejmy, ga nejso s tym gronone, aby my teke s drugimi słowami že k Bogu pschiblišasch nedejali; welewězy možomy my teke se swojimi słowami bjatowasch, satym ať ten swěty duch je we našej hutšobe hugba, abo satym, ať to našgoněne we žyweņu naš k tomu niška. Weto pať lažy we tom Wofchznaßu wošebna moz, kotruž my došč nēhušnjomy. Pschiduze tšchojēne jo hopokasni wot tafeje mozy.

Jaden tyščar bu we swojom domie we jšy wot rubjažnikow napadnony, hobrubnony a zaschne srasony. Ať ten duchowny po někotarych dnach k nomu pschize, běšcho won tej šmerschi blisko. Ten chory wojowascho se sazwiłowanim. Won wołascho: „To nēšmējo Bog pschitwdasch! mojog zeleg samožeņa hobrubnony, deru ja teke hyschēzi mojo žyweņe tšchusch a žēnšku a žišchi we žalosēzi woštawišch? to nej možno.“ Wězej ten farar trošchtowascho, nēščerpnejšchy ten chory buwascho. Ať ten duchowny šebe rady nēwěšescho, pschize jomu do myšli, až raš jogo huzabnik, ten sbožny profesar Köcher we měsčze Jena, gronił běšcho: „Gaž wy šebe we waschom amsche rady nēwěšcho, ga bjatuišcho ten Wofchznaß s hušladanim kuždeje pschošby, a wy bužoscho našgonišch, kača moz we tomšamem lažy.“ Ten farar to žyñascho a chopi jo tať bjatowasch, až won do kuždeje pschošby tu nēglufu togo chorego šaplesche. Ako won pschesta, huwoła

ten chory: „Mět zu ja rad humrěsch; Bog jo mojo
žebreńe hušlyšchal a mě we gnaže gorěšek, Jesom
Křistuša dla, ja humru šbožńe!“ Skoro won iek
humre chytšche a we měre.

Kaž ta biblija, psches kotrruž Bog k nam po=
weda, jadnomu listuju še rowna, kotryž won jo
nam pišal, tak rowna še ten Wofchznaš jadnomu
listu našcheje hutschoby, kenž na Boga jo pošlany.
We tych přednych šłowach „Wofchz naš“ mamy
to mě, kotaremuž ten list plašchi; te šłowa: „kenž
ty šy na űebju,“ šu ta adreša, woni grońe,
žo ten list ma hysch.

Defe ten datum, we űom stoj, won šni:
„Šinša!“ Pschijasńe my jog postrowijowy a
gronimy: „Hušwěšchone buži twojo mě!“ Satym
ak něto te šchakorake pschošby horduju předkńašone,
pschizo to pschawe hobsamkńeńe: „Pscheto twojo jo
to kralejštwo, a ta moz, a ta zescž we nimernošczi.“
To „amen“ jo ten šngel Jehovy Zebaota.

To předkrono.

Wofchz naš.

Rychašne słowo! Sbožny jo ten, kenž jo pšchawě wot hutšchoby a se žišchezeju wěru gronišch možo. My možomy Bogu šchake měna dawajch, do kulž won wele jo a šchakoraki, to mě „Wofchz“ pať jo to rědniejšche a Bogu to lubšche. Wesmijšcho pať k hutšchobe, až jano ten zlowěť možo tať bjatowajch, kenž wot nowoty jo narožony, rošmej: kenž do Jesuša wěri a pšches tať wěru Bože gole hordujo. S takim huzy naš ned ten sachopěnt tog Wofchznaša, kať trebnny ten nowonarod jo a ta wěra na Jesom Kristuša. Mimo Jesuša nějo nam Bog žeden wofchz, tež niz ja našchym narodom; wot narodu šmy my grěšchniki a jo Bog nam jaden gornimy šudnik. (Pš. 7, 12—14). Pšches Kristuša pať, kotryž ja tych grěšchnikow jo bjatowal, šcherpěť a šchawěť, podarijo won nam gnadu a wodawane a zo nam jaden lubujuzy, nēbjasťki wofchz byšch.

Taka luboscź Boža dejaka kuždeg złoweka wabisch, aby won, kaž ten sgubjony byn we ewangeliju, nejperwej se k Bogu roschik a se pokušne pšched nim poklonik. Sčas jo Bog našch woščz, kenž lutoščz a smilene s nami ma, kenž tog sgubjonego pyta a woła, jogo žaloscź s našdala wižezn, jomu napscheschowo zo, jogo pošcha a na to mišošnejšche gorješejo. (Luc, 15). Hobmyšlijšcho dalej, kaž welika zescź a gluška to jo, Bože gole bysch; glėdajšcho, kaž woščz Bog tym šwojim jo, rošmej: ten nejlubošnejšch, nejmudřejšch, bogatšch a wėrnejšch nan, kotryž tych šwojich dere šastarajo sa šchėtom a dušchu, we zašu a nimerštwu. — Dalej paš dopomnějo naš to předkgrono na našche žišcheze šluščnosći, kotrež žedne šabysch űedejmy, rošmej: Bogu dasch luboscź, žek, domėrene a pošluščnosć. Tež pšcheschowo drugich žišchi Božnych mamy my šluščnosći; my dejmy je sa našche bratschi a šotschi, sa Bože žišchi žaržasch, je lubowasch a sa űe bjatowasch, — to dejmy žynišch, rownož teke woni chude luže byli, abo rownož teke woni do drugeje zerkwe namšchu chojžili ako my, — s nimi šchynymi we duchu jadne dejmy bjatowasch: „Woščz naš, kenž ty by na űebju.“

Małe žowcźko wot pėschich lėt, bėšcho se požiwalo, až hujko taš zesto klėjo a šchczoka; ta goliza wėžescho, až to jo grėch a šchescho to tomu hujkoju gronišch, ale wona se bojascho. Zaden

žeń pščasčascho wona šwoju moterku, lez hujko teke Wošchz naš groni, gaž bjatujó. Ta moterka wotgroni, až to dere nějo možno, pšcheto chtož klějo, ten ščasť namžo bjatowasch. Wot něta šluchascho to gole ša tym hujkom, lez by jog šlyšchala bjatowasch. A lej, jadno! žajtšcho še šta, zož wora požedascho; won bjatowascho to žajtšchne žognowaně a ten Wošchznaš. To běšcho jej žiwno; hyschězi žiwnej pať to, až ten hujk juž dopolna še tať rošgori, až grosne klějascho. Ga hufšchuschi še to žowcžko a žascho še žišchězými šłowami: „Alle luby hujko, něšcžo ga wy žinš žajtšcha bjatowali „Wošchz naš?“ tať ga možošcho něto pšchi tog wošchza měnu klesch a šchězoťasch? Měnišcho ga wy, až Bog jo taťeg šchězoťara nan?“ — Ten hujk še šazereni, nepitašcho šłowka, ale pojmascho wot tog dńa šwoj jěšyk. A žiwno, to gole běšcho we wěrnosćzi jomu jaden warnujuzh janžel, pšcheto po někotarem žašu won šchore a humre.

Něby te šłowa tog žowcžka byli hužytne praťkowaně ša tať młogego, kenz ras bjatujó a drugi ras šašej klějo, šromošchi a tog wošchza mě poprosnem hužywa? Něšcheli woni pšchemyšlišch, až jich grěch telik wěťšch jo, gaž taťe še wot nich šlyšch? Dazi nězojano klesu, abo jano bjatuju. To pať derbe wěžesch, až na to klesche to šaklesche pšchizo; to bjatowaně pať pšchinašo to žognowaně šesobu.

Ƨa adresa. Ƨenz ty Ƨy na nebjju.

Ƨe Ƨłowa pokažu tog wošchza, Ƨu Ƨotaremuž my Ƨe wołamy; won jo ten wěrnny a žywny Bog. Ƨšcheto gaž ten pšalmist wot tych tatańskich pšchibogow poweda, Ƨenz žednog žyweńa űamaju, ga groni won teke, žo našch Bog jo, a razo: „Našch Bog jo na nebjju, a won možo znyšch, zož won zo.“ Ƨš. 115, 3. Won jo hušchej šchyknogo, zož jo štworone, won űejo Ƨ hobpšchiměschu, daniž Ƨ huměreńu, won hugba šchykno, zož Ƨe štańo we nebjju a na šemji. Togdla teke won žějo: „Ƨo nebjjo jo moj stol a ta šemja moj podnožk.“ Ƨes. 66, 1, Ƨotaregož teke „te nebjja a šchykných nebjow nebjja šastarašch űamogu.“ 1. Ƨral. 8, 27. Ƨo Ƨłowo „na nebjju“ hopošnanijo Božu moz a majestoscž, a dajo nam hušnašch, až jomu šchykna zescž a šcho modleńe Ƨłušcha; našpet hušnajomy my š tašeg Ƨłowa našchu Ƨ nizomnosčž, našchu grěšch-noscž a Ƨłaboščž, Ƨotruž my teke we tych Ƨłowach Bogu pošnajomy. Ƨšcheto to Ƨłušcha do jadneje pšchawě hobroschoneje hutšchoby, a jadnomu pšchawemu goleschu, až wono we wšchyknom Bogu tu zescž dajo, a až Ƨamo Ƨe ša niz žaržy. Bog we nebjju, my na šemji; won jo Ƨwětny, my Ƨmy grěšchne; won jo šchogomozny, my Ƨmy űamozne; won jo šchykno, my űejšmy niz.

Take dejmy my zůsch, gaž ſe k ſnomu pſchibližamy, a togdla we ponižnoſczi, we duchu a wěrnosczi a ſ dowerenim k ſnomu ſe modliſch. Glich niz jano ako grěſchniki, ale teſe ako žiſcheta, niz ako ſchfloby, ale ako humožone a gluzne, ako jogo pſchijaſchele; tať dejmy teſe wjaſole a ſe wſchytneju nažeju ſe k ſnomu wołaſch; pſcheto wy nejſcžo doſtanuli ſlužabnego ducha ſaſej k bojaſni, ale wy ſcžo doſtanuli ducha tego žiſchetſtwa, pſcheſ kotaregož my wołamy: abba, luby woſchž! Rom. 8, 15.

Jaden tataſki filoſofa (mudry), ſ meiom Simonideſ, bu wot Hiera, ſwojog wěrchu pſchafchany: „Zo Bog jo?“ Ten filoſofa hupſchoſy ſebe k wotgronu taťeg ſchěžteg pſchafchana jaden žej zaſa. Ako ten pſchejſchel beſcho, hupſchoſy ſebe dwa dña zaſa. Ako tež tej mimo beſchtej, raťnu won, až poderbi hysczi raſ tať wele zaſa, ga ſtyri dny; a tať žyňaſcho won kuždy raſ, gaž ten huſtawjony zaſ mimo beſcho, kuždy raſ pſchoſaſcho won wo raſ tať wele zaſa. Wetom pſchejžechu někotare lěta, tať až ten kral naſlědku pſchafchafcho, zo to dej hysch, až won wotgrona nedajo, ale zeło wězej zaſa požeda. Ga zaſcho ten mudry: „Wězej ja pſchemyſliju, zo a kaťi Bog jo, ga telik ſchězej jo mě to wotgrono a telik dlymſchy butwa mě Bog!“

To wotgrono tog filosafoa hobpschimiejo jadnu weliku werność, pscheto Jehovah niejo k hobpschimieschu. We Kristu Jesuŝu paŝ a we ŝwojom ŝłowe jo won ŝe nam ŝawik. Bože ŝłowo nam groni, zo Bog jo, roźmiej: „Bog jo ta lubość!“ 1. Jan. 4, 8. 16., a we Kristuŝu jo won našch woŝch, zož až my na Jesuŝa wěriny.

Da předna pschoŝba ;

abo

Bože me.

Huŝweschone buzi twojo me.

To bjatowanie togo kněsa maŝa ŝe welgi dere ŝ teju kaŝnu abo ŝ teju wolu Božeju; pscheto jedna tych přednych kaŝnow ŝni: „Ty niederbisŝ to me togo kněsa, twojogo Boga poproŝnem hužywaŝch“ (2. Moŝ. 20, 7); abo ŝ drugimi ŝłowami: „ty deisŝ jo huŝwěŝisŝ“, a to togodla, dofulž jogo me ŝwěte a ŝchaŝne jo, kaž Bog ŝam. Pschi jogo meinu wolamy my Boga, we jogo meinu jo ŝchynno ŝrowe a našcha ŝbožnoŝć, (Poŝ. 4, 12), we nom ŝtoj našcha pomoz (Pŝ. 124, 8), we nom namaŝajomy my huŝlyŝchane (Jana 14, 14). Chtož togodla napŝchawdu zo bjatowaŝch: „huŝwěŝchone buzi twojo me,“ ten dej ŝe paŝć, až Bože

mě poprosnem űehugronijo, až jomu űromotu űegotujo ű űeűűeűeűzijaűűim žywenim. We Božem měnu űe hobűűhimejo Bog űam, jogo parűhona, ten tűchoji Bog, Bog woűchz, űyn a űwěty duch, jogo bogojűűi wjaűym, jogo woűebnoűezi, űchytne jogo měna, jogo űatki, jogo űłowo a űakramenta. Bože mě hordujō wot naű huűwěűhōne pűcheű modleűe, pűcheű poűnaűche a pűcheűto, až jomu űe űłowami a űatkami zeűež hōpoűažomy. S teju pűchoűbu: „Huűwěűhōne buzi twojo mě“ raűiomy my Bogu naűch winowaty žeű a poűnajomy, až naűcho hutűchōbne požedaűe jo, aby Bože mě zeűežōne a chwalōne hordowalo, wot naű taű dere, ako wot űchytűnych jogo žiűchow a wot űchytűnych luži. To dejało űawűie naűcha pűchoűba a naűcho požedaűe byűch.

Jaden huűchű, űeűž pűchi powedaiiu zeűto klějaűcho a Bože mě poprosnem hužywaűcho, űűheűcho raű te űamenzōwe podkōpki pla Cornwalla we Engelsűej hōglědaűch, űeűž welgi dlymōűe űu. Ten gorak, űeűž tog huűchűa dejaűcho woűyűch a jomu űchytűno huűkladaűch, bēűcho pōbožny muž, togdla űa-
lachu jomu te klěűcha togo złōweűa űaž mjaze do hutűchōby a won dopoműie jogo nato, űaűi grēch to klěűche jo a űaű Kristuű jo naű hužyű, až dejmy Bože mě űa űwěte mēűch. Chyűku to pomogaűcho. Ale ako na dalűchēj droűe do jadűeje welgi dlymōűeje űkale dołoj jezeűchtej, űaűluchōwa ten huűchű űaűej

a žafcho: „Gaž to tudy juž tač dlymoko jo, kač dlymoko ga tenzaß do teje hele jo?“ Ten gorak wotgroni fšchuſche: „To namgu ja wam groniſch; ale telik wem ſawěſcze, až, gabŷ ta wozka, ſkota-rejuž mej dołoj puſhcžanej hordujomej, ſe něto pſcheryła, ga by wy juž we tej pſchichodneſ minuſche we heli byli. Pſcheto ten kněš něbužo togo něſchtrofowanego woſtawiſch, kenz jogo mě poproſnem hužywa!“

Za druga pſchoſba;

abo

Bože kralejstwo.

Pſchiz k nam twojo kralejstwo.

Bože kralejstwo jo, kaž Bog ſam, jadno ſwěte a fšchaſne kralejstwo, kotrež Kriſtuš pſcheš ſwojo ſcherpeńe a pſcheš to hulaſche tog ſwěteg ducha tudy we tom ſwěſche jo ſakožyl. Won ſam, ten kněš Jeſuš, jo werc a kral togo raja, fchykne jogo wěreze ſu te podejſchpniſi a podružniſi we tomſamem, a ta biblija hobpſchimejo tu kaſn tog Božeg kralejstwa na ſemji. Ten kraj tog zarta o jaden kraj togo grěcha a ſkaſeńa, we kotremž jano tſchachota a hulekańe, niſa a ſmeryſch ſe kněže; to kralejstwo Kriſtuſa pač jo jaden kraj

teje gnady a lubosczi, teje swetosczi a pschawdosczi, togo miera a wjasela, togo frnjota a wotpoznyka, togo swetka a žyweña, teje swetosczi a pschawdosczi, a togodla dejali my nejwězej wo to pschošyšč, aby take kšchafne kralejstwo pschisčło psches hobstawne roščyřane togšamego. Bog šam lubujo šwojo kralejstwo hufchej šchogo a jo nam welike slubeña ša ño dač, rošmej, až raš šchyřne tatañe a krale do ñogo nutsch hysch deje. Wono bužo pschisč psches jedno bogate hulafche tog swěteg ducha, we moznem hubužeñu, we tom hobroscheñu welich dufchow, we tom přednem gorějstawañu a we tom nastafchu tog towšyntlětneg raja. Bog zo něto, aby teke my jogo kralejstwo lubowali a roščyřali, aby my jog wo to dopokñeñe jogo slubeñow pschošyli a š požedanim ša jogo pschizenim glědali.

Čtož pač wot hutščoby zo bjatowafch: „Pšchiž k nam twojo kralejstwo,“ ten dej perwej šam do takeg kralejstwa pschisč, zož psches wěrne a pschawe hobroscheñe teje hutščoby še staño, nazož ten žłoweč še zely Jesušu pschepowdajo a podejščpuič jogo kralejstwa hordujo. Te žłoweči pač, kenz juž hobroschone šu, deje šchym wězej wo to pschizeñe tog Božeg kralejstwa pschošyšč, deje wošebñe teke ša ño žekafch, wojowafch a šcherpesch, až te kralejstwa togo swěta šu še dostanuli nafchomu kněsu a jogo Kristušu a won ako kral še kněžyšč bužo wot ni- mernosczi až do nimernosczi. (Sjam. 12, 1).

Kak Bog wotergi tych woszebne žognujo, teke se semskimi dobytkami, kenž jogo kralejstwo tware, wizi se we tom žyweņu tog ryszara Heinricha wot Sakskeje. Rozmej: Ako ryszar Juro, kenž weliki winik tych evangelskich bēšcho, humrēšch dejascho, kšchēšcho won swojog bratšcha Heinricha k swojom derbniku huzynišch, ale jano tak, až Heinrich dejascho slubišch, až nebžo žedne to evangelio we swojich landach dasch pratkowasch. Rozoli to slubišch, ga dejak ten land sasej tomu kežoroju pschypadnusch. Te kněžki tog landu dachu tomu choremu Juroju swojo słowo, až budu Heinricha se wscheju pilnosczu k tomu slubeņu nagraňasch. Woni tel to žynachu, dawachu jomu te nejlepšche słowa, dopomnechu jogo teke na to, až huschej tog rēdneg landu hyschczi welgi wele peňes a nebiteg slobra jo k herbowanu, zož won schytkno dostasch bužo, zož až to požedane slubeňe dajo. Ten bogabajasny werch pak wotgroni: „Wy powedascho rowno tak, ak tam we puscziňe ten zart Kristušoju lebgožascho, ako won raknu: To schytkno zu ja tebe dasch, zož ty dołojpadnezy se me pschemodlijosch. Možo me moj bratšch i dobreju wēdobnosczu to derbstwo wotchylis, ga daži jo žyni. Nemyšlišcho pak se, až ja peňes a dobytkow dla dejak Božemu słowu sadorasch, kotrež Bog sam jo na swētto sporak. Lubej zu ja chudy werch wostasch, ako Bože słowo spushczišch.“ — Zo pak se stanu? Berwej, nežli te pošlanze sledk pschizechu, humre ryszar Juro, ten gornowy winik tog evangelia, a to ješnej, ak ten testament gotowy bēšcho. Stakim bu Heinrich ten

pfchawy derbniš. Won chwatafcho do tog tog noweg landu, da ſebe ſwěrnoscź pſchiſegafch a wotwori tomu ewangeliju te žurja we zelēm lanže.

Za tſchefcha pſchoſba;

abo

Boža wola.

**Twoja wola ſe ſtani, ako tam na
niebju, tak teke how na ſejmi.**

Kaž te přédne kaſni, tať teť powedaju te přédne pſchoſby wot Božeje zesczi a Božych wězow. Ten ſwětny žloweť žyni tomu rowno na přeći: won ſe napina, aby j o g o mē zesczone hordowało, abo j o g o pſchemožeńe ſe rofchyrało, aby j o g o wola ſe we wſchom ſtała. Taťe jo pſchefchimo Božeje kaſni a pſchefchimo tog Woſchznaſa. Togodla jo jano ten žloweť we wěrnosczi hobroſchony, kenž ſwoju wolu ſapřejo a jano tať zo, ako Bog. Boža wola jo ſwěta a dobra, to nedejſch ſabnyſch, ale dejſch ſe pſchemyſliſch, až pojžoli ſa twojeju wolu, ga ſy ty ſgubjony; ſtańoli pať ſe Boža wola, ga ſy ty ſbožny; pſcheto Bog zo, aby ſchytnym lužam pomožone hordowało a ſchytnē t huſnaſchu teje wěrnosczi

2*

pschifchli. (1. Tim. 2, 4.) Bog uozo, aby něchten
še sgubil, ale aby še každy k pokusche hobroschil.
(2. Petr. 3, 9. Hes. 19, 23. 31). Nějo togodla
trebne, až my wot hutschoby bjatujomy, aby Boža
wola še stanula, aby we našom žyweiu a schuder-
kano še schykno sa Božej radu tšchojko, aby jogo
gnadne wotglědanie še hujadło?

A tomu pať škuscha, až my psches Božu gnadu
še pilnujomy, aby šami teke Božu wolu žynili;
pscheto ten kněš Jesus groni: „Niz každy, kenz ku
mno žějo: kněžo, kněžo! bužo do togo niebjaskego
kralejstwa nutsch hysch, ale kotaryž tu wolu žyni
mojogo woschza na niebju. (Matth. 7, 21). „To
pať jo Boža wola, aby my wěrili do togo, kota-
režož won jo poštał.“ (Jan. 6, 29).

Augustinus, ten welgi huzony muž šwojog zaša
běšcho we šwojej mlodosczi tataň a žywjafcho še we
tych grěchach a nęstatkach tych tataňow. Jogo masch,
s mēiom Monika, běšcho fromna kšesesczijaňka a
bjatowafcho nož a žen sa šwojog sgubjoneg šyna, aby
Bog jogo hobroschil a s togo škaseňa humogł.
Dkujko pať še sdašcho, aby nęšchel Bog taku jomu
špodobnu pschobbu hufšlyšchasch. Kas škjaržafcho
Monika šwoju staroscž tomu biskupoju Ambrosiušu.
Ten trošchtowafcho ju s tymi šłowami: „Byž
škobodna, jaden šyn, sa kotrežož telik dšow še jo
roniko, namžo nikula ku sgubeiu hysch!“ — Skoro
potom pschize Augustinu do myšli, až zo do Roma

hysch. Monika se togo slekaſcho, pscheto wona
mėniascho, aſ tam we tom grėschnem mėsce bužo ten
syn wėsce na schėle a duſchy se skasch, a wona
pſchoſaſcho nepschewajuzy Boga, aby won takemu
wotglėdaniu ſadorak. Take bjatowanė bėſcho teke
Bogu ſpodobne, weto paſ ſkufchaſcho wono k tym
pſchoſbam, pschi kotrychž dej se pschistawisch: „glic
niz moja, ale twoia wola se stani!“ Bog nczyniascho
ſa teju wolu teje moterki a nchuflyſchaſcho jeje
bjatowanė, pscheto jadu noz stupi Augustinus kſchajzu
do lozi a jėzefcho do Roma. — Kaſ jo ta maſch
se tefchnika, aſ wona to ſgoni! Ale Bože myſli
nėjſu kuždy ras naſche myſli; zesto nchuflyſchyjo
Bog jadu bjatowanė, aby to druge telik kſchafnėj
mogaſ huflyſchaſch. Rowno we Rome, we tom
gnėsdze ſchysch ſloſczow, deri Augustinus do se a
hobroſchi se wot ſwojeje ſkeje drogi. Bog bėſcho
jogo taſ žiwne wjadl, aſ to se ſta. Augustinus bu
duchowny, a bu jaden tych nchuflyſchych praf
karow a huzabnikow teje zerkwe. Teje moterki bjato
wanė bėſcho huflyſchane. Bosdzej daſcho Augustinus
hopiſane ſwojog žyweņa. We tomſamem groni
won: „Ty, moj Bog, we twojej nchuflyſchych raže
pschemyſlezy, zo to požedaņė mojeje moterki by
bylo, ſy jej wotstarzyl, zož wona tenzaſ pſchoſaſcho,
aby ty jej daſ, wozož wona pschewe žebraſcho.“

Za stworta pšchošba;

abo

ten šchedny kléb.

Nasch šchedny kléb daj nam žinŕa.

Tudy we tej pšchošbe šjawijo ŕe nam Bog tak pšchawje ako ŕastaraŕ a ŕdžaržar ŕchytneho togo, zož ŕe žywi, aŕ ten dawar ŕchytnych darow, aŕ ten woŕchž teje lubošczy, ŕenž ŕwojim žiŕham ten ŕchedny kléb dajo. Wona teŕ huzy naŕ, kaŕ my bžes Boga niz nejŕmy, pšcheto „žloweŕ namožo niz braŕch, nejoli jomu dane ŕ nebja.“ (Jan. 3, 27.); teŕe namožomy my ŕebe niz ŕwarbowaŕch, gaž Bog nam ŕ tomu moz a gožbu nedajo; my ŕmy Bogu pšchipoŕŕasane, kaž žiŕchi ŕwojomu nanoju. Dalej huzy naŕ ten knes Jeŕus we tej pšchošbe ten pozynŕ teje ŕpoŕojnoŕczy, pšcheto to ŕlowko „kléb“ hobsamŕno ŕchytno to we ŕe, zož my ŕ naschomu ŕchytnemu žyweŕnu poderbimy; wono wotpoŕažo ŕchytno to, zož nam ŕrebne nej, ŕchytneu puchotu, ŕbydŕ a bogatŕtwo, pšcheto „wono jo paŕ ta bogabojaŕnoŕcz že ŕpoŕojnoŕczu weliki dobytŕ.“ (1. Tim. 6, 6. 10.) Wetom aŕ nasch humožniŕ naŕ huzy bjatowaŕch „nasch ŕchedny kléb daj nam žinŕa, požeda won wot naŕ, aby my ŕe ŕtyžne ŕa ten wiŕŕhejŕchy žen nejtarali, ale ten pšchichod we wŕchom Bogu pšchiruzyli. Weto paŕ dejmy ŕe dla naschog a tych drugich ŕažarbowana

pschemyšliš, aby se nepschepšimeli a taki kléb
nejedli, kenz nam neslužcha, pscheto tam stoj: „Nasch
kléb daj nam!“

Ten schedny kléb, sa kotrymž my požedamy,
dejať nam psched schyknym drugim ten kněs Jesus
šam bysch, pscheto won ga se poměnijo „ten kléb
tog žyweña (Jan. 6, 35. 48); won jo tej wěrezej
dušchy tošame, zož tomu schěku ten kléb jo. Nasch
hupšchošony kléb dejaťo teke bysch to Bože šlowo,
pscheto „złowek nějo žywy wot šamego klěba,
ale wot kuždego šlowa, kenz psches te Bože husta
žo.“ (Matth. 4, 4.)

Jadna pobožna žeiška běšcho šama se a drugich
we zašu teje nuse pscheze trošchtowala a gronika, až
Bog jim něbžo žednie brachowasch dasch, byl ten zaš
teke tak nusny, ať jano bysch mogat; pscheto Bog jo
gronik: „Ja schi noš spušchčišch daniž škomužišch.“
(Ebr. 13, 5.) Take šwojo dowěreńe dejašcho wona
škoro se statkom hopokasasch. Pscheto schěžke pschegońo-
wane tych wěrezych se šwinu a wona bu š drugimi
evangelskimi popajžona, a to jano dla togo, až běšcho
pschi nich namšchy byla. Ten šakosčony, nepschawny
šudniš se wjašelascho, ať ju huphta a žašcho: „Duž
dawno šom požedať, ab schi do mojeje ruki krydnuť;
zo nět bužošch, gaž schi šawreju, až nedejšch klěba
daniž wody hogleđasch.“ Bonižnie wotgroni wona:
„A joli Boža wola, až ja šdžaržana hordowasch dejm,
ga budu ja š waschogo blida a wot wascheje jěži

sažarbowana a našesčona hordowasch.“ To słowo rošgori tog šudnika taš welgi, až won ju ned sawřesč da. Ale našoš taš, aš ta šcherpeza běšcho gronika, taš še teke sta: Tog šudnika žona, kotraž jeje dowěru běšcho wizela, bu wot tašeje škobodnosći gnuta a we lutosći k nej šagorona, taš až wona jej wot šwojog blida kuždy ženi kšhajžu tu třebnu špižu pošla. To še sta psches ten zely zaš tog popajžena; Bog da jej we wěrnosći ten šchedny kléb. Tejerownosći dosta ta smitna šudnikowa ten kléb tog žyweņa, pscheto zesczej porošgranišcho še wona steju popajžoneju a husna taš tu drogu teje wěry a hobroschi še wot butšchoby k tomu kněsu Jesužu.

Ša pěta pschosba ;

abo

to wodawane.

**A wodaj nam našche winy, ako my
je wodawamy našchym winikam.**

We tašej pschosbe my pošnajomy, až šmy grěšniki a Bože dlužniki. To ten šwětny zloweš rad něšlyšch, ale won še tog namžo přešch, pscheto my šmy šchyšne grěšchli, a brachujo nam teje chwalby Božeje. (Rom. 3, 23.) We grěchach šmy

južo narožone (Př. 51, 7), a šmy še we žyweiu teke se statkami ako grěšniki hopokasali. Kuždy grěch jo jedno šaperaie pscheschimo Boga, jedno šromoscheie jogo kasni, jedno nepšchawo pscheschimo naš a našchych blisnych — kuždy grěch jo teke jedna wina, kotruž my na še sprorali šmy, won jo „našcha wina“, škotrejuž my Božy gniv a jogo nimerne šchtrosy šmy šašlužyli; pscheto „našchu pschestupnosež stawijosch ty předš tebe, našche nehušnate grěchy na šwětto psched twojo hoblizo.“ (Př. 90, 8). „Ty ch grěchow myto paš jo ta šmiersch.“ (Rom. 6, 23.)

Gluka nam, až wodawaie dajo, šenz nam wot Boga šamego we Kristušu hordujo podarone; pscheto „pla Boga jo to wodawaie, aby še jog bojali.“ (Př. 130, 4). „Bog běšcho we Kristušu a hujadna ten šwět šam se šobu, a nepšchirachnowa jim jich grěchy, a položy do naš do šłowo togo hujadnaia.“ (2. Cor. 5, 19). Won šam došoižowa to humožeie ša tych grěšnikow, won jo šchykno šam hugbaš, aby jano nam te grěchy wodasch mogaš. Ten woschž da šwojog šyna; ten šyn da šwoju ššchej, a „ta ššchej šesom Kristuša, tog šyna Božego, huzyšezijo naš wot šchykných grěchow.“ (1. Jan. 1, 7). Něto derbimy my jano wěrišch na šesuša a jogo šašlužbu, pscheto „šchykne, šenz šwojo dowěreie na nogo stawiju, nješmēju žedneje winy na še.“ (Př. 34, 23).

Šaž my paš něto požedamy, aby Bog nam wodaš, taš dejmy my teke našchym winikam wodašch; to huzy naš ten kněš šesus š tymi šłowami: „Ako

my je wodawamy naschym winikam." Ta słuchnosć
togo wodawańa jo wotergi welgi schěžka, ale Bog jo
požeda, žož až n a m wodasch dej. Huschej tog jo
to jadna roswjaželeza słuchnosć, jano až pšcharwe
a wot hutšchoby še stańo. „Wodawajšcho jaden
tomu drugemu, rowno ako Bog wam jo wodał we
Křistu Jezušu.“ (Hef. 4, 32).

We tom zašu, aš te kněžki hyschczi tog šwěta
kněža běchu, ako we twardych gradach bydlachu a we
selesnej drascze wojowachu, tenzaš nieběšcho niz rědkogo,
až woni še mjasu šobu pšchegońowachu a tež jaden
tog drugog husnieršchi, gaž jog křydnusć možascho.
Kas běšcho jaden kněžk šwojomu šužedu nězo ša šle
šel a won hobsamšnu, še škerej a lepej nad nim
pomšczišch. Tosch won šgoni, až ten šužed bužo na
wěstem dnu pšches jogo štronu šchegnusć, a to
dejascho jomu gožba byšch, šwojo pomšcženě huwjascz.
To hulizy won pšchi wjazeri šwojomu kaplanu (du-
chownemu). Ten dopomně šwojog kněša na Bože
šłowo, kenz groni, až niedejmy še šami pomšczišch,
a napominascho jog, aby tomu winikoju wodał.
Ten kněžk pak nekšescho wot wodawańa niz wěžesć.
Ga raknu ten kaplan: To šchaš bužoscho šwolišch, až
mej perwej, nežli na to pomšcženě hužžoscho, do teje
zerkwizki žomej a tam wošchznaš hubjatujomej, aby
tefe gluku měli na tej droše. — Do tog ten
kněžk šwoli.

Na tom hustawjonem diu kolenkowaschtej hobej we tej zerkwizy; ten kaplan groňascho ten woschznaš predk a ten kněžk bjatowascho kuždu pšchošbu sa nim. We tej pêtej paš won frasom husta. Pšchez ga neb jatujoscho? pšchasčascho ten kaplan. „To namgu ja groniš!“ raknu ten kněžk. Ten kaplan wotgroni: „Pšchawe mascho gaž waschomu winikoju wodasch nozoscho, potom šchaš namozoscho Boga pšchošyšch, aby wam wodaš. Wy ga by jogo š tafeju pšchošbu wabili, aby won še nad wami rowno taš pomščizil, aš wy še žinša pomščiziš zoscho. Zomej jan pšchestasch bjatowasch a žijscho wy, aby waschog winika šchtrofowali, a Bog bužo waš šchtrofowasch na tom diu tog šudu.“

Ten kněžk deri do še. „Ně, žascho won, zomej až do kónza hubjatowasch.“ Wonej to žyňaschtej a š tym šlowkom „Amen“ pšchize nebjaske wjašele do teje hutšchoby tog wodawara.

Ten Rimski kejžor Otto ten weliki, kenz hoško tog leta 955 še žywjascho, mejascho bratscha, Heinricha, kotryž tšchi ras šažobu pšeschimo šwojog bratscha togo kejžora běšcho šbeg gotowaš, kuždy ras šejgra won te bitwy, a weto woda jomu ten kejžor kuždy ras ten grěch. Što paš Heinrich š stwortem rasu běšcho šbeg šachopil, raknu Otto, až nět jomu nedej wězej byšch wodane, ale čtož jogo krydno, dej jogo hušnierschisch. Heinrich šejgra šašej a hubegascho po lanže hoško, niži mēra nēnamakajuzy. Won

pošta jadnu pschopšbu sa drugeju na tog kejžora ale ten wošta twardy. Gody seješcho ten kejžor namšchy, ten biskup pratkowascho wot togo, kaš wele grěchow my pscheschiwo Boga smy zynili a kaš ten wošchz weto swojog syna sa naš jo dał do chudoby a žalosczi, a jo tenšamy syn, našch humožnik, naš huzyl, až dejmy teke wodawasch a to niz ras, niz šedym ras, ale šedymžaset ras šedym ras. Amen. Wetom stanu na boze zloweš, žescho ješno k tomu kejžoroju, padnu psched nim dołoj a žebrašcho: gnadu! gnadu! — To běšcho jogo bratsch Heinrich. A ten kejžor woda.

Za sčesta pschopšba;

abo

to hoplewana.

A newež na do spytowana.

Ten swět lažy we slem; jo polny grěcha, tšchachotow a spytowanow, zogoždla nam welgi trebne jo, až kuždy žeň bjatujomy: „a newež naš do spytowanja.“ Drugi ras groni ten kněš Jesus: „Wachujscho a bjatujšcho, aby wy do spytowanja nepadnuli.“ (Matth. 26, 41). „Ale nicht negron, gaž won hordujo spytowany: ja som wot Boga

spytowany, pscheto Bog nehordujo spytowany wot togo
slego, a won sam nespytujo nikogo. Ale každy
hordujo spytowany, gaž won wot swojogo požedańa
porany a wabjony hordujo. (Zak. 1, 13. 14).
Take spytowańa, ač wot Boga hujdu, ako to spyto-
wańe Abrahama, Filippuša, a drugich, to su dere-
mėnone wabeńa k dobremu, psches kotrež my hužytk
a strowe dostańomy. Glich mamy my teke pschi tom
Boga pschošyšč, aby won nam zu wele nepschipołožyl,
ale aby nam s gnady mož dawal a nam pomogal
pschewinusch a dobydnusch, abe my nepadnuli kaž
Pětsch a Saul, ale we tom spytowańu sđzaržane
hordowali. Schytno druge spytowańa pak, kenz wot
zarta, swěta a naschog schěla hujdu, nejšu niz drugego,
ako saweženia k stemu, nałožone k naschom skaseńu.
Woni mogu jano psches Bože hugbańe wothobroschone
abo k naschom hužytku pschewroschone hordowasch.

My posnajomy we tej sčestej pschošbje naschu
słaboscž a namoz, pschošymy wo hoplewańe psched
grěchami a každej tšachotu, požedamy sa Božym
weženim a husnajomy, až Bog tu mož ma nad
nami, kaž nad každym spytowanim. Dej pak nascha
pschošba bysch hušlyšchana, ga nederbimy my se sami
do tšachoty a spytowańa powdasch, tež nedejmy s
tym grěchom grasch, daniž pschi nom lažkeje myšli
bysch. Ten knes pak kšchel sam nascho dowěreńe a
nasch grod bysch (Př. 91), pscheto won wě tych
bogabojasnych se spytowańa huternusch, tych nepschawych
pak na šudny žen šchowasch k pinowańu. (2. Pětsch. 2, 9)

Se stysněju hutschobu pschize ras jaden chudy, ale bogabojasny muž we Parisu k swojom biskupu. „Wofchz, — raknu won k nomu, — ja som grěschnik, som weliki grěschnik. Kuždy žen pschožym ja Boga wo hufwětlenie a wo moynu wěru, ale pať sašej swignu se zwiblowańa we mojej duschy; ja mam wele duchnych spytowańow. Něbył ja wot Boga sachyschony, ga něby won to pschidat, až ja wot mojich duchnych winikow tať nužony horduju.“

Ten biskup troschtowascho tog hobtužonego a zascho: „Ten Franzojski kral ma dwa mozneje groda we swojom lanze a pošla do kuždego jadnog kommandanta. Ten grad Montelberry lažy nutschy we lanze, žož tať lažko žeden winik nepschizo; ten grad La Rochelle pať lažy pschy brose tog morja, žož ten winik lažko pschisch a jen napadnusch možo. Žo ty něto mēnisch, ku kotaremu teju kommandantowu smějo ten kral to wětsche dowěrene?“

Ten zloweł wotgroni: „Wěscze že k tomu, kotaremuž won to schěžsche žělo dajo a kotaryž se we tej tschachosche nejšchutschejšchy hopočažo.“ — „Pšchawe mašch, wotgroni ten biskup, a nět myšlij se ras, až Bog jo ten kral, moja hutschoba se rowna tuchylu tomu gradu Montelberry, twoja pať tomu gradu La Rochelle. Ten winik schi napadujo; wojuj tať, až ten kral nad tobu spodobańe smějo.“

Ta tředyma pšchořba;

abo

to humožeńe.

Ale humoř nař wot togo slego.

To jo ta tředyma pšchořba, kotraž řchyřno to hobpřhinejo, zoř te druge spomněli něřbu. Wona pořažo tu řlědnu gnadu, kotruž Bog tym řwojim we tom řwěřche podarijo; wona jo zesto dořež to řlědne ř dychněńe tych humerajuzych.

To řle, wot kotaregoř my humořone byřch zomy, jo welgi welike a řchařoraře; wono jo ten grěch se wřchyřnym tym, zoř won řeřobu přhinařo, ako to nimerne řatamańřtwo, kotrež řmy řařluřyli, — to řle jo ten zart řam, ako ten řly, řeńž nař řařyřch zo; wono řu te řchaře řpytowańa a třchachoty, řkotrymiž my řmy hobdane, jo nusa a tuřyza, kotruž mamy, a jo teře ten řchařoraři brach tog řchěka a teje duřche. We Křřřtu Jeřuřu pař mamy my humořeńe wot řchyřnogo řlego. To jo won nam řwarbowal přcheř řwojo narožeńe, řcherpeńe, řřchawěńe, humřeřche a gorěřřtawawie. To humořeńe jo Bořy nejwěřřchy řtatř, řeńž won ř nařchom huřyřtku jo zynil, zoř ař my na to wěrimy. Wono jo jadro pokńe humořeńe, přcheto wono hobpřhinejo to hulichowawie wot řchyřnych grěchow a řchyřnogo řlego; wono jo jadro dopokńone humořeńe, přcheto nařch řněř

Jesus jo schytno hugbał a dopołnił, zož Bog wot tych złowekow běšcho požedał. Wono jo teke jedno sczodre humožeńe, pscheto wono še podarijo kuždemu bžes rosdželeńa, a to dermo, bžes peńes, s lutneje gnady. Dazi to šle jo taš welike ako zo, to humožeńe jo weto hyschczi wětsche a my možomy wo no pschošysch. Ta pschošba pschiruzyjo še kuždemu, wona še goži ša wkuždy zaš, ša tu mložinu taš dere aš ša tych staršich, ša šte a dobre dny, ša wjazor a ša jajtšcho, ša ten sachopenš tog žyweńa taš dere aš ša ten końz. Hordujo nam ta pschošba huštyšchana potom nepoderbimy nizog wězej; my šmy nimerie, šbožne.

Jaden šcheszczijan, kenž psches šchake spytowańa a nasgońeńa běšcho mozny hordował we tom dowěreńu na Boga, ten běšcho šebe raš wot šwojog pschijaschela 300 šchesnašow požyžył a to s tym slubenim, až kužo je šlědš dasch, taš ješno aš ten je poderbi. Nenažejuzy pschize ten pschijaschel pote peńese, dokulž do nuse pschisšel běšcho. Ten dlužniš nemějašcho niz. Weto rašnu won škobodne: „Bozašaj chylku, ja zu te peńese dołoj holowašch; jes a pij tu chylu!“

Won žěšcho něto gorěj do teje šwerchneje schpy, padnu tam na kolena a bjatowašcho: „humož mě, kněžy, s teje nuse! ty ga pomogašch nejlubej, gaž ta nusa nejwětscha jo; ja wěm, až ty pomoz možošch —“ We tom klapašcho něchten do žurji. Jaden drugi pschijaschel stupi nutsch a žašcho: „Mě pschize do

myšli, až ty dere bužofch peneje poderbesch; how
mašch te 400 šchešnaki, ako mě gano požyzyl šy!“
Ten bjatowar hužekowa še se ldsami a hulizy jomu
to gnadne hušlyšchane teje pšchošby.

Wěrnosć jo ten šchpruch: „Wołaj še kumio
we tej nušy, ga zu ja šchi humoz a ty dejšch mě
zesczišch.“ Humožo Bog južo rad se wschěkneje
nuše, ga žni won to š duchneje nuše hyschzi
wele lubej.

To hobsamkneie.

**Pšcheto twojo jo to kralejstwo, a
ta moz, a ta zescz wot nimernosći
až do nimernosći!**

To jo ten kōnz togo krotkego ale hušchej
měry bogatego bjatowanā; š Bogom wono sachopi,
š Bogom teke pšchestaio; Bogu da wono na sachopeiu
tu zescz, Bogu ju dajo teke na kōnzu. Tak dejalo
še mēšch š kuždym našchym bjatowanim, jo š našchym
zelym žywenim.

We tom hobsamkneiu posnajomy my tu šwētu
tšch o j o š c z, pšcheto k tšchim paršchonam togo
bogojstwa my še wołamy, a tšchojake jo to, zož
wot Boga gronimy. My žejomy: „Twojo jo to

kralejštw o;“ ſ tymi ſłowami ſe groni, aſ Bog
jo huſchej ſchogo, jo kněz ſchytnych kněſow a kral
ſchytnych ſwětow, kotremuž my ſe podejšchpijomy.
Dogo jo ta moz, roſměj: ta ſchogomoznoſcž, kenz
ſchytno ſtwori a ſchytno ſdžaržyjo; kotraž naſ
humoz možo, dazi była naſcha nuſa hyschezi wěſcha.
A jomu ſluſcha ta kſchaſnoſcž, ſchytna zeſcž
a majeſtoſcž, jadona kſchaſnoſcž, kenz tu polnu ſbož-
noſcž we ſe hobaſamkno, kotruž nicht hopiſaſch
namžo, kotruž paſ won zo ſobuzeliſch tym, kenz
ſe jogo boje a na jogo mě wěre. To ſchytno
ſluſcha Bogu, naſchom woſchzu a woſtaňo jogo do
nimernoſcži, to jo: bžes koňza. Te kralejštw
ſchytnych ſemſkich werchow budu ſajžiſch, ta moz
togo grěcha a togo zarta warnujo jano hyschezi
krotki zaſ, a ta kſchaſnoſcž togo ſwěta bužo koňz
ſeſch; jano to kralejštw a ta moz a ta kſchaſnoſcž
naſchog Boga trajo do nimernoſcži, a taſ teke ta
ſbožnoſcž ſchytnych tych, kenz ſe ſ tymi ſłowami
we wěre Bogu powdaju, kenz ſami niz nejſu, ale
daju Bogu we ſe ſchytno byſch.

Alexander ten weliki, kral wot Mazedonſteje,
mějaſcho jadnog welgi mudrego ale chudego filofofa
(huzonego muža). Maſ bēſcho tenſamny do woſebnie
welikeje nuſe pſchifchek. Zo dejaſcho howaſ pomoz
namaſaſch, ako pla ſwojog krala, tog moznego
kněžata nad ſchymi landami? Lebda bēſcho won
ſwoju pſchoſbu hugronik, ga bu wona teſ juž

swolona. Alexander pošla jogo k tomu pokladniku, aby ten jomu te penese huplaschik; ja naschymi penesymi wo 50,000 tolari. Ten pokladnikar neschefcho wërisch, ab ten kral telik swolik, a dopfchafchowafcho že perwej, tomu kralu groñezy, až to jo neschromne požedañe. Sse šmejuzy šluchafcho Alexander na to schepereñe tog pokladnika a raknu našledku: „Huplasch jomu ned a pokno tu požedanu lizbu, pscheto jogo pschošba že mě spodoba; won jo mě š ñeju weliku zescz hopokafal, dokulž ta hušoknoscz jogo pschošby pokazo, až won to pschawe rošmëšche ma wot teje weliknosczï mojih bogatstwow a wot teje hušoknosczï mojeje kralojskeje dobroty.“

Wele bogatschy a dobrotnejchy, ako Alexander, jo našch Bog a wofchz we Kristu Jesušu; togdla wabi naš Dr. Carey, jaden weliki pošolnik netejšchneg zaša, aby my teš welike wëzy wot ñogo žebe hupfchošyli a wot ñogo teše dozafali. Pscheto jogo jo to kralejstwo, a ta moz, a ta zescz, do nimernosczï!“

T e n s y g e l.
Amen.

Božko, až to amen wot naš zesto taš bžes myšlow a bžes nabožnosczï groñone hordujo. We ñom dejali my Bogu našchu zeku hutschobu hušypasch.

Tožame słowo jo jadno tych Božych měn ow
Jesusa, (Sjam. 3, 14), kenž jogo ať tog wěrnego
poměnijo, na kotaregož se spušcžasch možomy.
To amen jo teke jedna pšchošba ja naš šamych,
jano až jo wot zešeje hutschoby hugronijomy,
pšcheto wono groni, až te pšchošby šu wěrnoscž,
wono dozakajo schytkno wot Boga, wono hoposnanijo,
až Bog jo našch wofchž, až jogo jo to kralejstwo,
ta moz a ta zescž, a groni: „daži tak se staño,
ať šmy pšchošyli. Stakim jo to amen jedna
hopokasni teje wěry a teje nažeje, až Bog bužo naš
hušlyschasch. Šu te šedym pšchošbow ako ten
list, na Boga pošlany, ga jo to amen ten šygel,
kenž to pišmo hobsamkno. Bog šam nałonjo
taki šygel welgi zesto we šwojom kralejstwie, aby
š nim hoposnanil, kať wošebne jogo słowo jo.
(Jan. 3, 3. 5.) „Schytkne jogo slubeña šu we
Kristušu Jo a šu Amen me nom k Božej chwalbe.“
(2. Kor. 1, 20.) Tejerownoscži to šlědne słowo,
kenž š Božych hust žo a škotrymž ta biblija se
hobsamkno, jo to słowo „amen,“ (Sjam. 22, 21),
tak pšchawe ať ten šygel na taki Božy testament.
Bog daj, aby to amen teke pšchawe nabožne š
našcheje hutschoby schło, aby „našch wofchž we
něbju“ na wšchytkne našche bjatowaña mogať gronišch
šwojo Bože „amen!“

Jaden mločomy pšchetupowař we Londońe
rošnowašcho šwojo mločo a hušlyšcha wetom, kať

jaden złowek grosne sam se saklinascho. Ga zěscho ten mlokar k nomu a zascho: „Pšchijaschel, wěscho wy tefe, zo to słowko amen na se ma?“ — „Frelich to wěm; to jo po naschej rězy: Tak se stani!“ wotgroni ten kłejar. — Ga zascho ten mlokar dalej: „Nět pšchemyšlijscho raš, kak tužne se wam šchło by, gaby něchten na kužde wascho klěšche kšchel amen groniš? Abó gaby šchaš Bog sam k tomu amen groniš, zo pon by š waš hordowalo?“

Ten kłejar wese take pšchijaschelne słowa k hutšchobe a wothuzy se tog klěšcha, chojzascho teš wot tog zaša pilne namšchu a žaržascho se k fromnym lužam. Rad hulizowascho won wot togo, kak ten mlokar jog š tym słowkom „amen“ jo nahužyl to pšchawe bjatowańe, we kotremž my pšches Kristuša gronimy: „Abba, luby wofchž!“

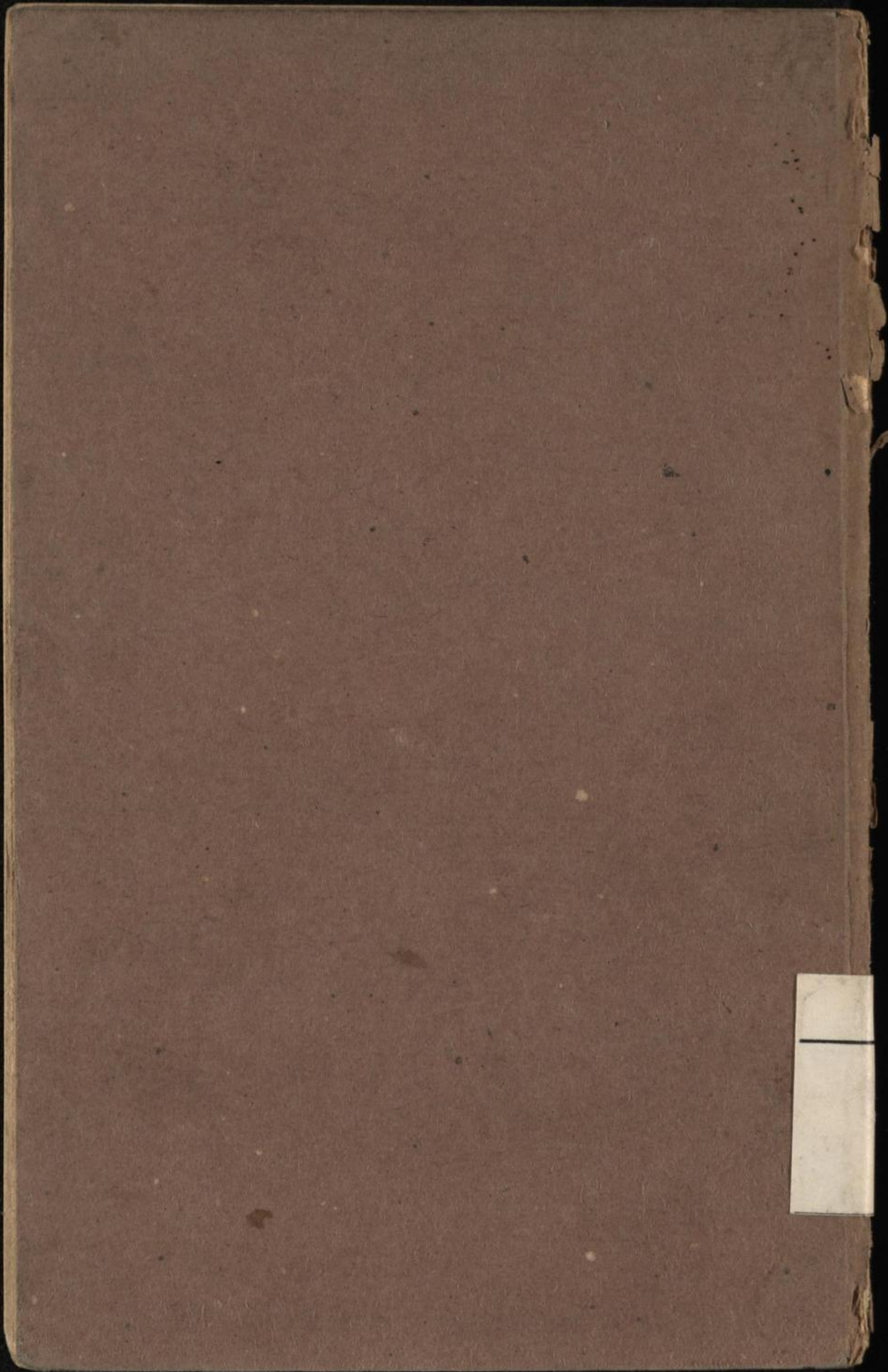

We tej knižarni Frenkanka (a želbnikow)
su pschiduze šerske knižy ku krydneiu:

1. Te rošnašone plowu, jadro pratkowaie
wot B. S. Spurgeona; płaschi 10 pñ.
2. Wošym hubužeznych a rošwjašeleznych pratkowa
wańow wot R. S. Spurgeona; płaschi 80 pñ.
3. To bjatowaie tog Aněsa, hukłazone psches
rošhuzowaia a hulizowaia wot M. Geißlera,
farara; płaschi 25 pñ.
4. Bogumil, abo Biblija humožo wot
šmeršchi; płasche 30 pñ.
5. Ta potajmnośc jadnog gluzneg
žyweia, — jadro pratkowaie wot R. S.
Spurgeona; płaschi 10 pñ.

Schischczal Wilhelm Thiele w Choschibusu.

[Blank label with a faint horizontal line]